

يا إلهي من فضلك قميص العافية
 والسلامة * ثم احفظه يا محبوبي عن
 كل بلاء وسقم ومكروه * وانك
 أنت المقتدر على كل شيء * وانك
 أنت المقتدر القيوم * ثم انزل
 عليه يا إلهي خير الدنيا
 والآخرة وخير الأولين
 والآخريين * وانك
 على ذلك تقدير
 حكيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فسبحانك اللهم يا إلهي أسألك باسمك
 الذي به استقر جلالك على عرش أمرك
 وباسمك الذي به تبدل كل شيء
 ويحشر كل شيء وتسئل عن كل شيء
 وتجزئ كل شيء وتحفظ كل شيء
 وترزق كل شيء بأن تحفظ هذه الأمة
 التي لا ذنوب لجنايبك والتجارات بمظهر
 نفسك وتوكلت بذاتك * فيا إلهي هذه
 مريض استظلت في ظل شجرة شفائك
 وعليل قد هربت إلى مدين حراستك

وسقيم أرادت تسنيم مواهبك
 ووجعان سرعت الى منبع سكينتك
 وعاص توجت الى شطر غفرانك
 اذا يا إلهي ومحبوبي فالبسها بسطان
 عنايتك قميص بردك وشفائك
 ثم اشربها من كأس رحمتك والطفك
 ثم احفظها عن كل داء وسقم ووجع
 وعلة وعن كل ما يكرهه رضاءك
 وانك أنت المقدس عما سواك *
 وانك أنت الشافي الكافي

الحافظ الغفور

الرحيم

بِسْمِ الْمُهَيَّمِنِ عَلَى الْأَشْيَاءِ

قل إلهي إلهي فرج همي بجودك
 وعطائك وأزل كربتي بسطنتك
 واقتدارك * تراني يا إلهي مقبلا إليك
 حين إذ احاطت بي الأحزان من كل
 الجهات * اسمك يا مالك الوجود
 والمهيمن على الغيب والشهود باسمك
 الذي به سخرت الأقدار والقلوب
 وبأمواج بحر رحمتك واشراقات
 أنوار نير عطائك أن تجعلني من الذين
 ما منعهم شيء من الأشياء عن التوجه

إليك يا مولى الاسماء وفاطر السماء
أي رب ترى ما ورد علي في أيامك
اسألك بمشرق اسمائك ومطلع صفاتك
أن تقدر لي ما يجعلني قائما على خدمتك
وناطقا بثنائك * انك أنت المقتدر
القدير وبالاجابة جدير * ثم اسألك في
آخر عرضي بأنوار وجهك أن تصاح
أمورى وتقضى ديني وحوالجبى *
انك أنت الذى شهد كل ذى لسان
بقدرتك وقوتك وذى دراية
بعظمتك وسلطانك * لا إله
الا أنت السامع المجيب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فسبحانك اللهم يا إلهي وسيدى
 ومولائى ومعتمدى ورجائى وكفى
 وضيائى * أسألك باسمك المكنون
 المخزون الذى لا يعلمه سواك بأن
 تحفظ حامل هذه الورقة من كل بلاء
 ووباء ومن كل شيطان وشيطانة
 ومن شر الأشرار وكيد الكفار
 واحفظه يا إلهي من كل أوجاع
 وآلام * يا من بيدك ملكوت كل
 شىء * انك أنت على كل شىء قدير *

تفعل ما تشاء وتحكم ما تريد يا مالك الملوك
يا سلطان العطوف يا قديم الاحسان
يا ذا المن والكرم والامتنان يا شافي
الامراض يا كافي المهمات يا نور النور
يا نوراً فوق كل نور يا مظهر كل
ظهور يا رحمن يا رحيم فارحم حامل هذه
الورقة برحمتك الكبرى وبجودك
العظمى يا جواد يا وهاب واحفظه
بمحفظك من جميع ما يكره به فؤاده
انك اقدر الاقدرين * وانما البهاء من
عند الله عليك يا أيها الشمس الطالعة
فاشهد علي ما قد شهد الله علي نفسه

انه لا اله الا هو العزيز المحبوب

* (١٥٢) *

سبحانك اللهم لأشهد أنك وكل
شيء على أنك أنت الله لا إله إلا أنت لم
تزل كنت مقدساً عن ذكر شيء وبذلك
تكون بمثل ما قد كنت من قبل
لا إله إلا أنت وإليك المصير * أسألك
اللهم يا إلهي بأن تحفظ حامل تلك
الورقة البيضاء من شر وبلاء وطاعون
ووباء * وانك من تشاء فانك أحطت
كل شيء علماً أودعت نفسي تحت
حفظك وحمايتك فأحفظه

يا حفاظ العالمين

هُوَ اللَّهُ تَعَالَى شَانِئُ الْعِظَةِ
وَالْأَفْنَادِ

يا أيها المذكور لدى المظلوم في
حين الخروج عن المدينة قل إلهي
إلهي خرجت من بيتي معتصما بحبل
عنايتك وأودعت نفسي تحت حفظك
وحراستك * أسألك بقدرتك التي بها
حفظت أوليائك من كل ذي غفلة
وذي شرارة وكل ظالم عنيد وكل فاجر

بعيد بأن تحفظني بجودك وفضلك
ثم أرجعني الى محلى بحولك وقوتك
انك أنت المقتدر المهيمن القيوم
* هو الابي *

(اقرأ هذا الدعاء في كل صباح ومساء)

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي

اسألك باسمك الاعظم الذي به اشرقت
شمس امرك عن افق وحيك بأن
لا تجعلنا محروماً من نعمات التي تمر
عن شطر عنايتك * ثم اجعلنا يا إلهي
خالصاً لوجهك ومنقطعاً عما سواك *

ثم احشرونا في زمرة عبادك الذين
 ما منعتهم اشارات البشرية عن التوجه
 الى المنظر الاحدية * أي رب فادخلنا
 في ظل رحمتك الكبرى * ثم احفظنا
 من عبادك الذين كفروا باسمك
 الأبي * واشربنا زلال خمر عنايتك
 ورحيق فضلك والطاقك * انك أنت
 المقتدر على ما تشاء وانك أنت الغفور
 الرحيم * أي رب فاستقمنا على حبك
 بين خلقك * لأن هذا أعظم
 عطيتك لبريتك * وانك
 أنت أرحم الراحمين

هو الله العزیز

ذكر الله في شجر الفراق ان يا احاب
 فاصبرون ايامكم ان لا تغفلوا عن ذكرنا
 ثم ايامنا بالحب فاذا كرون * قل قد غاب
 جمال الروح وبكت بذلك كل العيون
 ثم احترقت كل القلوب * وانك انت
 يا رضا كرايامي ثم تغنياتي ثم تفردات
 عز محبوب ثم فكر في ايام الروح كيف
 ظهر بينكم وكان فيكم في سنين معدود
 فاحفظ نفسك والدين هم كانوا في بيتك
 من كل اناث وذكور * ثم اعلم باننا

جعلنا هذا اللوح قيصاً لنفسك
 لتستنشق منه روائح الله العزيز المحبوب
 وأرسلنا من هذا القميص روائح الفضل
 على كل من دخل في خلع الوجود
 طوبى لمن قابلها ويمجد منها ما يقبله
 الى مصر عز مشهود* ومن يقرأ هذا
 اللوح وكان في قلبه حب مولا ليرى
 في المنام ما أراد من لقاء الله العزيز
 المحبوب* كذلك مننا عليك مرة أخرى
 لتكون راضياً مني وعن نفسك في
 هذه الأيام التي ما أدركتها المقربون
 ثم ذكر من لدنا كل من في بيتك ليحدث

بينكم حب الله ثم على الأمر هم يجتمعون
ثم ارفق الى التي انتسبها الله الى الذي
هاجر مع عبده وهذا ما وصيناكم
بالحق ان اَنتم تعرفون * والروح عليكم
وعلى الذين هم على ربهم يتوكلون

قنوت صلوات ميت

يا الهى هذا عبدك وابن عبدك الذي
آمن بك وبآياتك وتوجه اليك منقطاً
عن سواك * انك أنت أرحم الراحمين
يا غفار الذنوب وستار العيوب
بأن تعمل به ما ينبغي لساء جودك

وبمجر افضالك وتدخلك في جوار
 رحمتك الكبرى التي سبقت الارض
 والسماء * لا اله الا انت الغفور الكريم
 ثم يشرع في التكبيرات ستة
 مرات الله ابيي بايد بعد از تكبيرات
 قرائت شود نوزده مرتبه * انا كل
 لله عابدون انا كل لله ساجدون انا
 كل لله قانتون انا كل لله ذاكرون
 انا كل لله شاكرون انا كل لله صابرون
 بايد تمام اين اذكار هر يك نوزده
 مرتبه گفته شود * وفي النساء يقول
 هذه امتك وابنة امتك الى آخره

بِسْمِ اللَّهِ الْأَقْدَسِ

﴿ الأقدس ﴾

﴿ سبحانك اللهم يا الهى ﴾

أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الَّذِي بِهِ قَبَضْتَ
أَرْوَاحَ كُلِّ الْأَشْيَاءِ وَأَحْيَيْتَ مَرَّةً
أُخْرَى بِمَا قَدَرْتَهُ فِي سَمَاءِ الْقَضَاءِ * وَبِهِ
سَرَعَ الْمَوْحِدُونَ إِلَى مَشْهَدِ الْفَنَاءِ
وَالْمَخْلِصُونَ إِلَى مَقَرِّ الْفِدَاءِ وَاتَّقُوا
أَرْوَاحَهُمْ حُبًّا لِحَمَالِكِ وَشَوْقًا لَوْصَلِكَ
وَلِقَائِكَ * يَا رَبِّ اجْعَلْنِي مِنَ الَّذِينَ

انقطعوا عن الاسماء * وتمسكوا
 بنفسك العلي الابهي * وانك أنت
 المقتدر على ماشاء * لا اله
 الا أنت العزيز المختار *

این جزو در مصیبت حروفات
 عالین نوشته شده ولیکن این ایام
 بنفسی تخصیص یافت * بعد جمعی
 طالب شرح و تفسیر شدند که بلسان
 فارسی نوشته شود لهذا مرقوم
 گشت * و از جواهر کلمات ظاهر

و هویدا گشت * ولکن چون
 ترجمه کلمه بکلمه مطابق فطرت اصلیه
 ملاحظتی نداشت آنچه بقلم جاریشد
 مسطور آمد * اگرچه صاحبان
 بصیرت در حرفی از آن کل حقائق
 معانی را از دقائق روحانی و معانی
 ربانی استنباط مینمایند * ولکن
 چون بعضی را که در عالم طبیعت
 بشری مأوی است دیده اعتراض
 باز است * لهذا باظهار این بیان
 تبیان رفت بر سر و صدر
 اوراق مرقوم شود *

* هو هو *

سبحانك اللهم يا الهى كيف يتحرك
 القلم ويجري المداد بعد ما انقطعت
 ناسم الوداد و اشرقت شمس القضاء
 من أفق الامضاء * وخرج سيف
 البلاء من غمد البداء * وارتفعت
 سماء الاحزان ونزل من سحب
 القضاء رماح الافتتان * وسهام
 الانتقام * بحيث افات أنجم السرور
 فى قلوب احبائك * وانعدمت مقادير
 البهجة فى أفئدة أصفياك * وتتابع

الرزايا حتى وصلت إلى مقام لن يقدر
أحد أن يحملها * ولن تطيق نفس
أن تقربها * بحيث اغلقت أبواب
الرجاء * واتقطعت نسائم الوفاء *
وهاجت روائح الفناء * وعزتك
يبكي القلم ويضج المداد * وانصعق
اللوح * وارتعشت الابدان *
وانهدمت الأركان * فآه آه
عما قضى وامضى
وذلك من عنايتك
الاولى *

پاك و مقدسی توای پروردگار من *
 چگونه حرکت نماید قلم و جاری شود
 مداد * بعد آنکه منقطع شد
 نسیمهای مرحمت * و غروب نمود
 لطیفه های مکرمت * و طلوع نمود
 آفتاب ذلت و خواری و بیرونی آمد
 شمشیر بلا از نیام و سماء حزن مرتفع
 شد و از غمام قدرت تیرها و نیزه های
 فتنه و انتقام بیسارید * بقسمیکه
 علامتها و آنجم سرور از قلوب غروب
 نمود و مقدارهای بهجت از افئده

روزگار زائل شد و ابواب برجا بسته
 گشت * و عنایت نسیم صبا از حدیقه
 وفامقطوع گردید * و بادهای تند فنا
 بر شجره بقابوزید * قلم بناله
 مشغولست و مداد بصیحه و ندبه
 معروف * و لوح از این خروش
 مدهوش و جوهر هوش از چشیدن
 این درد و الم در جوش * و عند لب
 غیب در این سروش که وای وای
 از آنچه ظاهر و هویدا گشت * و این
 نیست مگر از مرحتهای مکنونه
 توای پروردگار من *

وأنت الذي أوقدت سرج المحبة في
 مشكاة العناية وربيتها بدهن العلم
 والحكمة حتى أضاءت واستضاءت
 وبنورها اشرفت أنوار أحديتك
 في مشكاة عز سلطنتك * واستحكمت
 أركان بيت أزليتك في رياض قدس
 هويتك * وحفظتها بزجاجة فضلك
 وبلور رحمتك لئلا تهب عليها الأرياح
 المكدرة * وبعد ذلك أقصتها
 بقميص جودك ورأفتك * وأظهرتها

من ملکوت صفیاتک علی هیکل
اسمائک * فلما تم خلقها وطاب خلقها
هبّت علیها أریاح الفناء * وانقطعت
عنها نسیمات البقاء حتی أخذت حیاتها
وانکسرت مشکاتها وفنت
أنوارها فآه آه عما قضی
وامضی وذلك من
قضایاک الاخری *

وتوئی ای پروردگزار من که روشن
فرمودی شمع مرجمت * وچراغهای

هدایت خود را در محامای عنایت
 و مکرمت و تربیت فرمودی
 بروغنیهای علم و حکمت خود تا اینکه
 بضیاء او روشن شد چراغهای
 هدایت در غرفه های عزت تو
 و با وظا هر شد نور های احدیت تو
 از مصباحهای بزرگی و حکومت تو
 و حفظ فرمودی او را از باد های تند
 خاموش کننده تا اینکه محفوظ
 بماند در سایه های رحمت تو * و بعد
 پوشانیدی او را از خلعت های باقی خود
 و ظاهر فرمودی او را از ملکوت

صفات درهیکل اسمی از اسماءخود
 و چون تمام شد خلق او و نیکو گشت
 خلق او وزید بر او بادهای مخالف
 فنا و بسته شد بروی او درهای بقا
 بحدی که خاموش شد روشنی او
 و شکست فانوس او و خالی شد محل
 او و فانی شد نور او و پس وای وای
 از آنچه قضا شد و هویدا گشت
 و این است از امر مبرم تو
 ای پروردگار

كيف اذكر يا الهى بدائع صنعك
 واسرار حكمتك بحيث خلقت من
 جواهر النماء الماء الدرى البيضاء
 واجريته من اصلاب الآباء ونقلته
 من صلب الى صلب حتى انتهى في
 ظهر احد من عبادك * ثم نزلت هذا
 الماء اللطيف الصافي في صدق امة
 من امائك وريته فيه بأيدى شرك
 ولطائف رأفتك * ودبرته بتدابير
 حكمتك حتى صورته في بطن الام
 على هيكل التكريم * واحسن التقويم
 ثم بعد ذلك اخرجته وارضعته

والعمته وغذيته وسقيته واكرمه
 واعليته وقومته وكبرته حتى اوصلته
 الى الغاية التي لا غاية لها في خلقك
 والعلو الذي لا منتهى له في بريتك
 بحيث عرجته الى سماء امرك وهواء
 عز قدسك * واوصلته الى معارج
 الاسفار بين يديك وقطعته عن كل
 الجهات ورجعته منك اليك حتى
 ورد عليك ونزل بك * ولكن يا الهى
 حين وروده عليك عريت جسده
 لانك ما احببت غيره واخذت ثيابه
 لانك ما اردت دونه واسكنته في

بيت لم يكن فيه من رفيق ولا من
 شفيق * ولا من مصاحب ولا من
 انيس * ولا من سراج ولا من فراش
 وبقي فيه مسكيناً فقيراً فريداً
 مستجيراً فآه آه بذلك انقطعت نسائم
 الشرف عن طرف البقاء وكلت ورقاء
 الامر عن نفحات الوفاء وشق الوجود
 عن هيكله الثياب الصفراء * وألقت
 الحور على وجهها الرماد * وبكت
 عيون المعظمة في سرائر الامكان
 بالمدامع الحمراء فآه آه قضى ما امضى
 وذلك من مصائبك الكبرى

چگونه ذکر نمایم ای محبوب
 من و مقصود من حکمت‌های بالفه
 تو را در ظهورات صنع تازه تو
 و اسرارهای سلطنت و تدبیر تو که
 مستور شده از مشاهده عیون و منزه
 گشته از ادراک عقول بقسمیکه
 خلق فرمودی از جواهر نعمت‌های
 خود آب لطیف نورانی * و جاری
 نمودی او را در صلب‌های روحانی
 و نقل نمودی از صلبی بسوی صلبی

و از محلی بسوی محلی تا اینکه منتهی
 شد و مقرر گردید در ظهر یکی از
 عبادتو و بعد نازل فرمودی از ظهر
 او در صدف یکی از امام خود و تربیت
 نمودی او را بدستهای باطنی خود
 و لطیفه های بخشش و رحمت خود
 تا اینکه خلق فرمودی او را در بطن
 ام برهیکل کرامت و بزرگی و بهترین
 صورت او را زینت دادی و از عیون
 صافیه شیردادی او را * و از قدرت
 کامله حفظ فرمودی او را تا آنکه
 بزرگ شد در جوار رحمت تو

و ساکن شد در دیار حکومت تو
 و چشید از خرهای مکرمت تو
 و نوشید از چشمه های لطف تو تا
 آنکه بحدیقه عرفان وارد شد
 و بمحل ایقان مستریح گشت * و در
 ریاض قرب و مشاهده سائر بود و در
 بساط وصل و مکاشفه میخراهمید تا
 آنکه بشرف لقا مشرف شد و از خر
 بقا مرزوق گشت و ثمره قرب را
 از شجره وصال اخذ نمود * و آب
 زلال را از چشمه جمال بنوشید
 و زلال معارف الهیه را از طلعت

بيمثال حضرت لا يزال ادراك نمود
 وطنی نمود سفر های ممالك عشق را
 و راههای ممالك صبر و طلب را تا
 آنکه وارد شد بر تو * و راجع شد
 بسوی تو * و باز گشت نمود نزد تو
 و ساکن شد در قطب لامکان مقابل
 جمال تو * در اینوقت بموج آمد بحر
 قضای تو و بهیجان آمد بادهای تند
 در هوای بلاهای تو * پس عریان
 نمودی بدن او را * و ذلیل فرمودی
 جسد او را و منزل دادی او را در
 خانه کهنه فرشی در او گسترده بود و نه

چراغی در او آماده شده بود و نه رفیق
 و مونس که مصاحبت نماید با او و نه
 دوست و اینسی که انس گیرد با او
 پس وای وای مسدود شد علامات
 سرور و لال شد عندلیب ظهور
 و شوق نمود جوهر وجود ثیاب
 خود را * و ریخت حوریه فردوس
 بر سر خود خاک سیاه را و جاری
 شد از چشمه های قدرت انهار
 ذلت * پس وای وای از آنچه
 ظاهر شد و هویدا گشت
 و این است از مصیبت های

بزرگ تو ای پرور دکار

من

سبحانك اللهم يا الهى بعد ما
اصعدته الى ميادين الهاء عرش البقاء
وفنائه عن نفسه وبقائه بالنور الاعلى
فى رفارف البداء * ووصوله اليه
وعرفانه نفسه وابلغته نوره وادراكه
جماله سقيته من بدائع العيون الصافية
من جواهر علمك المكنونة وألبسته
من رداء الهدى * وأشربته من
كؤوس التقى حتى سمع نعمة

الورقاء في مركز السماء * ووقف على
 المنظر الاكبر وقام لدى حرم الكبرياء
 واستمسك بالبروة الصفراء في البقعة
 الحمراء واستغنى بكينونته واستبقي
 بذاتيته وشاهد بعينه ما شاهد وعرف
 بقلبه ما عرف وعرج بتامه الى المقام
 الذي لن يسبقه احد في حبه اياك
 ورضائه في قضائك وتسليمه في بلائك
 وكان في ذلك الشأن الاعلى والمقام
 الاعز الاوفى حتى تفخت عليه من
 تفحات قضائك وأرياح بلائك
 واخذت منه كل ما اعطيته بجودك

بحيث منعت رجلاه عن المشي ويدها
 عن الاخذ وبصره عن مشاهدة جمالك
 وسمعه عن استماع نعماتك وقلبه عن
 عرفان مواقع توحيدك وفؤاده عن
 الايقان بمظاهر تفريدك وما اكتفيت
 بذلك حتى نزعت عنه خلع عنايتك
 ونزلته من قصور العزة الى تراب
 الذلة ومن مخزن الغنى الى مكن الفقر
 وسكن في بطن الارض وحيداً
 غريباً عرياناً محروماً مهجوراً فآه آه
 عما قضي وأمضى وذلك
 من رزيتك الكبرى

باک و دینزه‌ی توای
 مقصود من بعد از
 آنکه بلند فرمودی
 او را بمقامهای عز
 فردوس و وارد
 نمودی او را در
 گلزارهای بقای
 قدس که درهای
 فنا بر وی او باز
 نگشته تا آنکه فانی
 شد از نفس خود
 و باقی ماند ببقای تو

عجب در این است
 که بعد از دخول
 در حدیقه بقا
 واستسقاء کوس بقا
 و طیران در سماء بقا
 و وصول بمکامن بقا
 و ورود در مقامی
 که جز بقا چیزی
 مشهود نه و جز صرف
 قدم امری موجود نه
 هسا گرفتار از جمیع
 جهات احاطه نمود
 تا آنکه أخذ نمود او را
 تفکر و ایه یا اهل
 الیاب خمین ألف
 سنة ان اتم فی علم
 الله لراسخون لا
 فوربی لا تعرفون ان
 اتم فی ازل الازال
 تفکرون

و داخل گشت در حدیقه وصال
 و نوشید از چشمه جمال و ادراک نمود
 جواهر علوم و سواذج حکمت را
 از چشمه های مکنونه و پوشید از
 جامه های هدی و پوشید از کاسهای
 تنی و شنید نوای ورقاء الهی را از
 چنگ و بر بطهای صمدانی * و از همه
 برید و بحضورت تو پیوست * و سر
 تسلیم در صحراهای قرب تو گذاشت
 تا آنکه در بیابانهای طلب جان
 در باخت و بعد گرفتی از او آنچه
 عطا فرموده بودی تا آنکه پای

او از مشی بازماند * و دستهای
 او از حرکت افتاد * و چشمهای او
 از مشاهده جمال محجوب شد
 و کوشهای او از شنیدن بیانت تو
 ممنوع گشت * و اخذ نمودی از او
 خلعتهای مرحمت خود را تا آنکه
 افتاد برهنه و عریان بر روی خاک
 و از قصرهای بلند عزت بر بیت
 ذلت مسکن گرفت و از مراتب بلند
 غنا بر ارض فقر مقرر گزید و باقی ماند
 در میان زمین تنها و غریب و وحید
 و فقیر * پس وای وای از آنچه ظاهر

شد و هویدا گشت و این است
از بلاهای بزرگ تو
ای پروردگار من

وانت الذی اغرست شجرة
طيبة فی ارض مبارکه لطيفة و اشربتها
ماء الکافور من عيون الظهور
وربيتها باقتدار سلطنتک و حفظتها
بأیدی قدرتك حتى ارتفعت و علت
وجعلت اصحابها ثابتاً فی ارض مشیتک
باسم من اسمائك و فرعها فی سماء
ارادتک و استقرت و ارتفعت و صارت

ذات افنان متعالية وذات اغصان
 مرتفعة وذات دوحة قوية وذات
 قضبان منيعة عظيمة وسكنت علي
 افنانها ارواح عز هويتك ورقدت
 علي اغصانها حمامات قدس ازليتك
 وقمصات النور عليها معاقبات وفيها
 من طيور العز مغنيات * وحمامات
 القدس مفردات كلهن يذكرن الله
 ربهن باللسان البديع في الالحان
 وبالكلمة المنيعة علي الاغصان ومن
 نعمائهن توهمت أفئدة المخلصين
 واستقرت أنفوس المقرين * فلما بلغت

الى اعلی مقامها اخذتها صواعق قهرك
 وقواصف بليتك حتى كسرت اغصانها
 واصفرت اوراقها وسقطت اثمارها
 وانكسرت اقفاصها وطارت طيورها
 حتى وقعت بأسرها واصابها وفرعها
 كأنها ما غرست وما خلقت وما
 ظهرت وما علت وما رفعت * فآه آه

قضى وامضى وذلك من

اقتدار سلطنتك

العظمى

و تو ای پروردگار من غرس
 فرمودی شجرهٔ لطیف نیکورا
 در زمین مبارک مرغوب و بدستهای
 مهربانی و عنایت تربیت فرمودی او را
 و در جوار قدرت و غلبه حفظ
 فرمودی او را تا اینکه بلند شد
 شاخه های او و بشمار آمد غصنهای او
 و اصل او ثابت شد در ارض معرفت
 و فرع او بلند شد تا سماء علم و حکمت
 تو و ساکن شد بر اوراق او ارواح
 قدس عنایت تو و مستریح شد بر
 غصنهای او انوار مجد مکرمت تو

و بر شاخه های اوسا کن شد طیرهای
 جذب و شوق * و عند لیبهای
 عشق و ذوق که جمیع نفوس مقدسین
 و ارواح مقرین از تغنیات حجازی
 و نغمات عراقی و نواهای قدس الهی
 مد هوش گشتند * و از حدود وجود
 رستند * و چون تمام شد مدت او احاطه
 نمود او را صاعقه های قهر تو بقسمیکه
 شکست اغصان او و زرد شد او راق
 او و از هم پاشید ثمرهای او و منهدم شد
 قفصهای او و پرید طیرهای او
 و افتاد بر وجه ارض * گویا که خلق

نشده بود و ظاهر نگشته بود
و بشر نیامده بود * پس وای وای
از آنچه قضا شد و هویدا گشت
و این است از ظهورات
سلطنت توای
پرور دکار من

وَأَنْتَ الَّذِي نَزَّلْتَ حُكْمَ الْقُدْرَةِ
مِنْ جَبْرٍ وَالْعِزَّةِ وَأَشْرَقَ بِأَذْنِكَ
حُكْمَ الْقَضَاءِ بِالْأَمْضَاءِ فِي مَلَكُوتِ
الْبَدَاءِ لِاسْتِوَاءِ بَقْعَةِ الْعِظْمَةِ عَلَى أَوْتَادِ
مِنَ الْحَدِيدَةِ الْمَحْكَمَةِ الْمُتَقَنَةِ وَسُوَيْتَهَا

من تراب العناية من جنة ازليتك
 وبنيتها على اربعة اركان من هياكل
 عز احديتك * وزينتها بشموس
 صمديتك وطرزتها من صافي ذهب
 مرحمتك وجعلت ابوابها مزينة من
 الياقوتة الحمراء في اسمك العلي الاعلى
 وجدارها مرصعاً من لآلىء صفاتك
 العليا في ذكرك الاكبر الابهي وجعلت
 سقفها وعرشها من الالماس الرطب
 الاصفى في الذكر الاثم الاقدم الاوفى
 سبحانه الله خالقها وموجدها ومظهرها
 ومقدرها * وبعد بلوغها الى غايتها

وظهورها على احسن خلقها كانت
 باقية الى ان تم ميقاتها اذا ارتفعت
 سماء بلائك في لاهوت سبطوتك
 ونطقت عليها ملائكة قهرك بكلمة
 بطشك * تحرك اساس البيت حتى
 وقعت اركانها وسقطت عروشها
 وانهدمت ابوابها وانعدم جدارها
 ومحت علامتها كأنها ما بنيت على
 ارضك وما رفعت في ديارك وما
 ظهرت في بلادك بحيث تفرق ترابها
 ونسي ذكرها ومحت آثارها * فاه آه
 قضي ما امضى وذلك من بدائع

تقدیرك الاعلیٰ و لك الحمد
علیٰ حسن قضائك
الاحلیٰ

و توای مالک من ورجای من
از ملکوت عزت نازل فرمودی
حکم محکم قضا را و از سرادقات قدرت
امن مبرم قدر را بر ساختن بی‌تی
تادرا و ساکن شود نفوس مضطر به
ودرا و مستریح شود عقول مجرده
و بنا فرمودی او را از خاکهای پاک
و پاکیزه که از ذره از آن تراب خلق

شد حقائق عالین و افئده مقدسین
 و برارکان ربوبیه مستقر فرمودی
 رکنهای اورا و بافتا بهای مشرقه
 از افق جمال زینت بخشیدی اورا
 و مطرز فرمودی اورا بذهب صافیه
 و ابواب اورا مزین فرمودی بیاقوت
 بدیعه که از جوهر هویره خلق شده بود
 و مرصع فرمودی دیوارهای اورا
 بلثالی منیعه که از لطیفه بحر احدیه
 ظاهر گشته بود* و چون تمام شد بنای
 او و ظاهر شد آیات او و هویدا شد
 علامات او امر فرمودی که جمیع

آنچه در آسمانهای قدرت تو سائر
 بودند و در هواهای عزت تو حرکت
 مینمودند * طائف شوند حول او را
 وزائر شوند تراب او را و مقبل
 شوند ابواب او را * مردود شد هر که
 مکث نمود و مقبول شد هر که اقبال
 نمود * پس چون تمام شد وقت او
 و منقضی شد امر او ابرهای بلا از
 مشرق سطوت و غضب بر خاست
 و ملائکه قهر بحرفی ناطق شد که
 لرزه بر ارکان بیت افتاد بقسمی که
 منهدم شد ارکان او و پرو افتاد

سقفهای او و منعدم شد علامتهای
 او گویا هرگز بنان شده بود و بلند
 نگشته بود بحدیکه فراموش شد
 اسم او و متفرق شد تراب او
 و معدوم شد رسم او * پس وای وای
 از آنچه ظاهر شد و هویدا گشت
 این است از بدائع تقدیرهای بلند تو
 ای آقای من و حمد میکنم تو را
 بر نیکوئی قضای شیرین تو
 ای پروردگار من

وعزتك يا اهلّي لا أشكو اليك
 فيما ورد من عندك ونزل من جنابك
 بل استغفرك في كل ما ذكرت وحكيت
 ونطقت من اجتراحاتي التي لن تحكى
 الا عن غفلي من ذكرك واعراضى
 عن رياض قربك لاني عرفت موافق
 حكمتك * واطلعت على تدابير عز
 ربوبيتك واتيقت بأنك سلطان
 فضلك لن تعامل بعبادك الا ما ينبغي
 لعز جلالك ويليق لبدايع افضالك
 وما قضى حكم الرجوع من افق
 قدرتك وجبروت ارادتك الا بما

يوصل العباد الى غاية فضلك ومنتهى
 مراتب جودك وفيضك * وأعلم بأن
 الذى عرج اليك ونزل عليك ارتقى
 الى سماوات عز ازليتك وسكن في
 جوار قدس زبوبيتك واستقر على
 كرسي الافتخار عند اشراق انوار
 جمالك ورقد في مهد البقاء لدى ظهور
 عز الوهيتك كأنى اشاهد في هذا
 الحين بأنه يطير بجناحي العزة في
 هواء قدس مرحمتك ويسير في مداين
 روح احديتك ويشرب عن كأوب
 ووصلك ولقائك ويفتدى بنعماء قربك

ووصالك * فيا روحى لذلك الشرف
 الابهى والعناية الكبرى * وانك لما
 اخفيت عن بريتك ما كشفته لعبدك
 لذا صعب على العباد حكم الفراق
 ومستصعب على الارقاء ظهور الفصل
 من أفق الطلاق وعزيز على الاحباء
 ظهور الفناء في هياكل البقاء وبذلك
 نزل على أحبائك ما نزل بحيث لن
 يخصيه احد ولن تحيطه نفس ولن
 تطيقه أفئدة ولن تحمله عقول * ومنها
 هذه الرزية النازلة وهذه المصيبة
 الواردة التي بها احترقت الاكباد

واشتعل العباد واضطربت البلاد وما
 بقيت من عين الا وقد بكت وما من
 رأس الا وقد تعرى وما من نفس
 الا وقد تبلبت وما من فؤاد الا
 وقد تكدر وما من نور الا وقد
 اظلم وما من روح الا وقد اتقطع وما
 من سرور الا وقد تبدل ههنا آه
 عما قضى وامضى وذلك من

قضائك المثبت في

الشجرة الحمراء

قسم بمرزت و بزرگواری تو ای
 . ولای من و مقتدای من و حبیب من
 که شکایت نمیکنم بسوی تو از آنچه
 وارد شد از حضرت تو * و ظاهر شد
 از جانب تو بلکه سرهای عاشقان
 تو طالب صکندهای محکم است
 و گردنهای طالبان روی تو منتظر
 شمشیرهای برنده و سینه های منیره
 از جذب و شوق مترصد تیرهای
 زهر آلوده * زهرهای کشنده نزد
 عاشقان از خمرهای حیوان نیکو تو
 و زخمهای هلاک کننده از شربت های

لطیف پاکیزه تر * پس معدوم شود
 نفسی که در راه عشق توجان نیازد
 و مفسقود شود وجودیکه در طلب
 وصل تو سر نیندازد * و بعیرد قلبی که
 بذکر تو زنده نگردد * و دور شود
 هیکلی که بجان طالب قرب نشود
 و مشقتهای بادیه عشق را نباشد
 و لکن ای سید من باز گشت و توبه
 مینمایم با آنچه مشغول شدم در ساحت
 قدس تو باین کلماتیکه ظاهر نشده مگر
 از غفلت این عبد از مقامات قرب
 و وصل * زیرا که هر که بتو رسید

از غیر تو باز ماند و هر که از تو گذشت
 بغیر تو مشغول شد * پس وای بر کسی که
 از تو برید و بغیر تو پیوست و در
 وادی حیرت نفس سرگردان بماند
 و بگرد * و از مدینه حیات باقیه
 و زندگانی دانه محروم ماند * و بعزت
 و جلال تو ای پروردگار من که
 مشاهده میکنم دوستان و محرمان
 کعبه وصال تو را و سرستان خرم جمال
 تو را که مشغوفند بیدائع قضای تو
 و سرورند بیلاهای نازله از نزد تو
 اگر چه قهر صرف باشند و یا غضب

بخت * زیرا که این قهر مالک لطفهاست
 و این غضب سلطان مهرها * و این سم
 محیی جانها * جبروت عزت طائف این
 ذلت است و ملکوت غنا طالب این
 فقر * و تو ای مولای من راجع
 فرمودی این طیر را از جسد ظلمانی
 بلاهوت معانی و از غذا های روحانی
 مرزوق گشته و بنعمتهای صمدانی
 محظوظ شده و بتو راجع گردیده
 و بر تو وارد آمده و ارتقا بر فارق
 قدس تو جسته و در جوار رحمت تو
 مستریح گشته و بر کرسی افتخار مقرر

گزیده و در هواهای عزیز و خ طیرانی
 مینماید و از باده های وصال احدیه
 مینوشد و از شرابهای لقای صمدیه
 می آشامد * و چون بحکتهای بالغه
 مستور فرمودی این مراتب را در
 پرده های قدرت خود لهذا صعب
 گشته بر عباد حکم فراق و سخت است
 بر ایشان امر طلاق * و بجزع می آید
 نفوس از ملاحظه آن و بفرع میاید
 عقول از مشاهده آن * و از جمله آن
 بلایای مقدره و مصیبتهای جلیه
 مستوره این مصیبت بدیغه و این

بلیه جدیده است که باو محترق شد
 اکباد و مشتعل شد حقائق عباد
 و مضطرب گشت اهل بلاد * پس نماند
 چشمی مگر آنکه خون گریست و باقی
 نماند قلبی مگر آنکه کأس الم بچشید
 و رؤس طالبین برهنه و عریان شد
 و نفوس راضین از غم نالان گشت
 فؤادها مکدر شد و نورها تاریک
 و مظلم گشت و منقطع شد روح
 از اماکن خود و تبدیل گشت سرور
 از محافل خود * پس وای وای از آنچه
 ظاهر شد و هویدا گشت و این است

از قضاهای ثابت تو

در شجره ظهور تو ای

پروردگار من

وانك انت يا الهى ومحبوبى
ورجائى تعلم بأن الرزايا قد اشرقت
من أفق القضاء واحاطت الامكان
وما فيه وغلبت الاكوان وما لها وبها
ولكن اختصتها فى هذه الازمان
للطلعتين وسميت اولاهما باسم التى
اختصتها وجعلتها أم الخلائق اجمعين
والاخرى باسم التى اصطفيتها على

نساء العالمين ونزلت عليهما حين اذ لم
 تكن لهما من أم لتشق ثيابها او تلتقي
 الرماد على رأسها او توافق معهما او
 تبكي بماورد عليهما وتوري رأسها بما
 نزل بهما ولا يطامون نساء ليا نسن بهما
 ويمنعنهما عن بكائهما ولا مصاحبات
 ليحففن الدموع عن خديهما ولا
 بتولات ليسترن شعراتهما ولا
 مشفقات ليسكن اضطرابهما او يبكين
 في مصائبهما أو يخضبن ايديهما او
 يمشطن شعراتهما بعد عزائهما اذا يا
 اهل ما قضيت بأمرك ما قضيت

وامضيت بحمك ما امضيت
 فاكرهما ثم ألبسهما من ثياب الحرير
 والحلل المنيرة على كلمة التكبير لتقر
 عيناهما ببسائع رحمتك ويتبدل
 حزنهما بجواهر سرورك وانوار النور
 في شرق طورك * ثم اسمعها نغمات
 هويتك من سدة عزازيتك
 ودوحة قدس احديتك * والترنمات
 التي تنصق العقول من استماعها
 وتهتز النفوس لدى ظهورها وتجذب
 الارواح عند بروزها * ثم ارضقهما من
 اثمار شجرة ربانيتك واذقهما من

الحيوان من عيون صمدانيتك • ثم
 انزلها في شريعة قربك ومدينة
 وصلك وأسكنهما في جوار مرحمتك
 في ظل حديقة لقاءك ووصالك • ثم
 افرغ عليهما صبراً من عندك • ثم
 اجعلها واللواتي كن معهما متكلات
 عليك ومنقطعات عن دونك
 ومشغولات بذكرك ومؤانسات
 باسمك ومشتاقات لجمالك ومسرعات
 الى وصلك ولقائك ومرزوقات من
 كأس عطائك وطائفات حول ذاتك
 وراقدات في مهد قربك وطائرات

في سماء حبيك وماشيات في اراضي
 رضائك وراكضات الى مكن انوارك
 وطالبات حسن قضائك وراضيات
 عند نزول بلائك وصاربات فيك
 وراضيات عنك لتكون ابصارهن
 منتظرة لبدائع رحمتك وقلوبهن
 مترصدة لظهور مكرمتك لانهن ما
 اخذن لا تفسهن رباً سواك ولا
 محبوباً دونك ولا مقصوداً غيرك
 وأسألك بالذي اظهرته من قبل
 وتظهره من بعد بأن لا تحرمهن
 وعبادك عن حرم كبرياتك ولا تردنهم

عن ابواب المدينة التي نزل في فنائها
 كل من في السموات والارض وقاموا
 لدى بابها * وما دخلوا فيها الا الذين
 اختصصتهم بمجودك وجعلتهم مرآيا
 نفسك ومظاهر ذاتك ومطالع عزك
 ومشارق قدسك ومغارب روحك
 ومخازن وحيك ومكامن نورك وبحار
 علمك وامواج حكمتك وكذلك كنت
 مقتدراً على ما تشاء وحاكماً على ما
 تريد * وانك انت المقتدر القيوم * ثم
 اُصعد يا الهى هذا الضيف الذى ورد
 عليك فوق ما اُصعدته بمجودك حتى

يرد في قباب العظمة خلف سرادقات
 الاحدية في جوار اسمك الابهي
 وذاتك العليا عند الشجرة القموى
 وجنة المأوى وروحك الاسني
 لتأخذه روائح القدس من النقطة
 الاولى والمركز الاعلى والجوهر
 الاحلى ليدور حول جماله ويطوف
 حرم كبريائه ويزور نور صفاته في
 كعبة اسمائه ثم البسه من خلع السرور
 ليستر بذلك في ملا الظهور ويسمع
 لحنات القرب عن شجرة الكافور
 لتنطق بذلك الحمامة البيضاء بلحن

الجذب في هذه الورقة الحمراء وفي
كل الاشجار بلحن الجبار من هذه
الشعلة الموقدة عن هذه النار بأنه
لا اله الا هو الملك المقتدر العزيز
الجبار * وبأنه هو الله العزيز المهيمن
القهار * وعند ذلك يختم القول بان
الحمد لله المتفرد القدار وستقضى
يا الهى ما ترجى * وهذا من

عطائك الاتم

الاقدم الاوفى

وبدر ستیکه تو ای محبوب من
مشاهده میفرمائی که رزایا و بلایا

از مشرق قضا ظاهر گشته و امطار
 قهر از جمیع جهات باریدن گرفت
 و اریاح حزن بوزیدن آمد * بنی
 جانهای بیشمار که در راه دوست
 نثار شد * و چه سرهای نامدار که
 بردار بر تقع گشت * و در آنی راحتی
 دست نداد و در شی عیشی میسر
 نشد کند عشق تو سرهای عارفان را
 بسته و تیر حب تو جگرهای عاشقان را
 خسته * چهارده سینه میگذرد که
 آسایش مقطوع گشته و ابواب راحت
 مسدود شده * نه نعمی از نعمت

ملك برداشتند و نه نسیمی از رحمت
 روح ادراك نمودند * گاهی در ذات
 حبس مبتلا و گاهی در بادیه هجر
 مخفی * از هر وطنی مردود شدند و از
 هر دیاری مطرود گشتند و از هر
 راحتی محروم ماندند * چه خیاطهای
 محکم که گسته شد و چه عروه های
 مستحکم که مقطوع گشت از هر
 نصیبی بی نصیب شدند و از هر قسمتی
 بی بهره ماندند نعمتهای ممالک
 بنقتهای ممالک تبدیل شد و شمس
 مشارق الوهیه بمغارب خفا مخفی

گردید و سراج ربوبیه در زجاج
 صدور مکتوم گشت * و نار از لیه
 در شجره سر مستور ماند * و لؤلؤ
 صمدیه در صدف غیب مخزون و مطلع
 الوهیه در حجاب قدس مکنون
 دیگر قلم کجاست تواند رقم زند و یابیان
 قدم بردارد و توای سید من و آقای
 من مطلعی که باین عبد چه وارد شده
 و چه نازل گشته * در آئی بمقر امنی
 نیاسوده و زمانی بر مقعد عزی مستقر
 نگشته جز خون دل آبی نیاشامیده
 و جز قطعه کبد بطعامی مرزوق نشد

گاهی اسیر کفار و بشهرها سائر
 و گاهی بغل و زنجیر معاشر * خاصه
 این ایام که هدف سهام فرقتین شده
 و محل انتقام حزین کشته دوستانرا
 از ذلم عزتی * و از حزنم سروری
 حاصل است و دشمنانرا از وجودم
 غلی در دل است * بسی غلها که
 در صیدور پنهان کشته و چه بفضها که
 در قلوب کتمان شده * از حبس ظاهر
 بیرون آمده و بسجن نفوس مشر که
 مسجون کشته و تیرهای ظنونات
 از کل جهات میریزد و اسیاف حسد

از جمیع اطراف بمثل باران ریزنده
 میبارد و لکن با همه این بلا یار محن
 و رزایای محکم متقن امید هست که
 از خدمت باز نماند و ر جل از استقامت
 نلغزد و عیون بجای پا بخدمت بایستد
 در اینوقت که دموع از خدم جاری
 و دم حرا از قلم ساریست ندایمیکم
 ترا که قلب حزینم را از غیر خود
 خافل کردانی و بخود مشغول نمائی
 تا از همه مقطوع شود و بتو در بندد
 زیرا که بسته تو هرگز نگسلد و مقبول
 تو هرگز مردود نشود سلطان است

اگر چه محکوم عباد شود
 و منصور است اگر چه نفسی اورا یاری
 نماید و محبوبت اگر چه مردود باشد
 در این وقت مشعل توحید برافروزد
 و مرآت تفرید از هیکل تجرید حکایت
 نماید و مزممار عراقی بلحن حجازی
 آیه (کل شیء هالک الا وجهه) بنوازد
 زیرا که دستهای عارفین کوتاه و تودر
 مکن بلند عزت مستقر * و قلوب
 عاشقین مضطرب و تودر کمال استقلال
 بر مخزن رفعت مستقیم خیال کجاراه
 یابد تا در آن سماء با فضا طیران نماید

و فکر کجا باریابد تا در عرصه فناء
 قدس قدم گذارد * توهمات عباد
 بمنزله غبار است و غبار تیره مکر
 کجا بذیل قدس مطهر رسد و یا نظاره
 محدود بر روی منیر تو وارد آید
 لم یزل ولا یزال غیر معروف بوده
 اگرچه از هر ظهوری ظاهر تری
 و همیشه مستور خواهی بود اگرچه
 در کل شیء از نفس شیء مشهور تری
 این است غیب تو در اجهار و ظهور
 تو در اسرار * بی ای محبوب من هر
 صدری قابل حب تو نیست و هر قابی

لایق و دت نه * حب تو ناری مشتعل
 و اجساد عباد حطی یابس * حطب را
 بمقاربت نار کجا قراری و استقراری
 ماند مگر آنکه عنایت قدیمت قدمی
 بردارد و علم بردا و سلاماً بر افرازد
 تا قلم قدرت بر لوح منیر دل رقم
 حبت نگارد و ذلك من فضلك
 القديم توثیه من تشاء من عبادك
 قسم بعزت توای پروردگار که جمیع
 این بلایا از هر شهدی شیرین تر است
 و از هر روحی نیکوتر * زیرا که طالبان
 کعبه وصال تا از حدود جلال

نگذرند بظهور جمال مسرور
 نگردند و تا از کأس فنا ننوشند
 بشریعه بقا وارد نگردند و تا قیص
 فقر در سبیل رضای تو نپوشند
 بردای بلند غنا مفتخر نشوند و تا
 از درد عشق صریض نشوند بسر منزل
 شفای نبرند * و تا از وطن ترابی
 نگذزند بوطن قدس الهی عروج
 نمایند و تا در بیدای طلب سرمدی
 نمیرند بحیات باقی ازلی فائز نشوند
 و تا در ارض ذلت مأوی نیابند بر
 سماء عزت راه نجویند و تا سم فراق

نپوشند بشهد بقا مرزوق نگردند
 و تا بادیه های بخت و هجر را طی
 نکنند بمصر های قرب و وصل
 مستریخ نشوند اگر چه ای پروردگار
 من بلا یا جمیع اخبار اطاعه نموده
 ولکن در این ایام تخصیص یافته
 بدو کنیز تو یکی باسم حواء نامیده
 شده و دیگری باسم مریم و وارد شد
 این مصیبت کبری در حینیکه نبود
 با کنیزان تو مادری تا شق نماید جامه
 خود را و بریزد بر سر خود خاک
 سیاه را و بگرید بر حزنی که نازل شد

برایشان و نبود با ایشان مضامین
 تا آنکه خشک نماید روهای ایشان را
 از آبهای چشم و پوشاند موهای
 ایشان را از غبارهای تیره و نبود
 مشفقانی تا اینکه تسلی دهند حزن
 ایشان را و بسرور آورد قلوبشان را
 و نبود از مونسات که انس گیرد
 بایشان * و بعد از مصیبت خضاب
 نماید دستهایشان را و شانه زنند
 مرغولاتشان را * و از شرابهای خون
 نوشیده بودند * و از طعامهای غم
 سرزوق گشته * و چون قضا فرمودی

تو ای پروردگار من آنچه را که
 اراده نمودی و جاری فرمودی
 امر مبرم قدر را در آنچه خواستی *
 پس ای محبوب بندگان پیوشان برایشان
 از جامه های صبر و شکیبائی و ثیابهای
 رحمت و بردباری تا آنکه روشن شود
 چشمهای ایشان بر رحمتهای تازه تو
 و ساکن شود قلوبشان از لطفهای بی
 اندازه تو و وارد فرما ایشان را در
 رودخانه های قرب و شهرهای وصال
 و منزل ده بی منزلان را در جوار رحمت
 خود و در سایه های خوش مغفرت

و آمرزش خود و آسایش ده این
 مضطربانرا در محفای مقدس خود
 و بچشان این تشنگانرا از آبهای گوثر
 مکنون و از خرهای حیوان مخزون
 و بوز برایشان از نسیمهای یمن حب
 خود و وارد فرمائشان در مصرهای
 بقای انس خود تا از غیرتو دور
 شوند و بتو نزدیک شوند و بدگر
 تو مشغول آیند و بیاد تو مشغوف
 گردند و شجره حبت را در زمینهای
 منیر دل بکارند و از آبهای عشق
 تو سیراب نمایند تا بلند شود قامت

او و بشمر آید شاخه های او تا در حبت
 ثابت شوند و مستقیم گردند و تا
 رد ارض رضای تو مشی نمایند
 و در مهدهای قرب تو مقر گیرند
 و در بیابانهای وصل تو سیر نمایند
 و در آنمانهای لقای تو طیران نمایند
 و از شئونات تحدید بگذرند
 و بر محفلهای توحید مشرف گردند
 و بنفحات تفرید در عالم تجرید
 سرافراز شوند تا چشم از همه
 دربندند و بتو بکشایند و از همه
 بگریزند و بتو وارد آیند * پس ای

وولای من عنایت فرما بایشان و باین
 مهمان جدیدی که بر تو وارد شد
 از آنچه ذکر شد و از آنچه ترك شد
 و از امری که از این دو جهت مقدس
 و هـ ببری است و زود است که عطا
 می فرمائی آنچه را که بآن خوانده
 شدی * این است از عنایت
 تمام تو که پیشی گرفته همه
 موجودات را ای
 پروردگار من

هُوَ الْعَظِيمُ الْمَقْدِيرُ الْبَدِيعُ الْحَكِيمُ

شهد الله أنه لا اله الا هو * له
 العظمة والاقطار والعزة والاختيار
 لا يمنعُه شأن عن شأن ولا يحجبه
 امر عن امر * يفعل بساطانه ما اراد
 انه هو المقتدر المهيمن العزيز العليم
 شهد الله أنه لا اله الا هو * والذي
 ينطق انه هو الناطق في الطور
 والمشرق من أفق الظهور * وبه ظهرت
 الاسرار وانفجرت الانهار وما
 هو المسطور في كتب الله المهيمن
 القيوم * وبه ثبت حكم اللقاء في يوم

به تزين كل صحف وزين طوبى لمن
 فاز به موقناً بقاء الله ووصاله * انه
 ممن عرف ما انزله الرحمن فى الفرقان
 نشهد أنه من اهل الايمان فى لوح
 محفوظ * الحمد لله الذى توحد بالجمال
 وتفرد بالجلال الذى لم يأخذه الزوال
 وانه كان لم يزل ولا يزال مقدساً عن
 المثل والامثال ومكنوناً مخزوناً الى
 ان ظهر فى وسط الزوال ودما الكل
 الى نفسه الغنى المتعال تعالى الله الملك
 الذى خلق الحب وجعله الآية الكبرى
 وعلة الورى قد خضع كل قلب قوى

لسلطانها واصفر كل وجه منير
 لنفوذها وكبرياتها وانه لمحرك العالم
 ومجذب قلوب الامم * وانه هو الطراز
 الاول ومزيل العلل * يدخل في
 القلوب لا كدخول الاشياء في
 الاشياء ويتصرف بمالك الوجود
 لا كتصرف الملوك في ممالك الانشاء *
 وانه هو الصامت المتكلم والمشفق
 المنتقم وانه هو النور الذي اشرق من
 افق اسم الجميل * وبه انجذب كل
 حزب وقبيل وهو الذي اختاره الله
 لنفسه في يوم القيام وتجلى به على

الانام* اذا اغنت الاوراق واستضاءت
 الآفاق وصاح العشاق وغرد
 العندليب في يوم الميثاق قد ظهر
 مالك القدم ومحبوب العالم الذي ينحطب
 في سجن عكاء اذ كان مستويا على
 عرش الاسماء في هذا اليوم الذي به
 انار افق السرور بما اكرم مالك
 الظهور على اسم الجواد الذي كان
 طائفا حول العرش في سنين معدودات
 بالحبة والوداد الورقة التي اقبلت الى
 ان فازت بالمقام الذي فيه ظهر حكم
 المبداء والمآب* يا اله العالمين ومر بي

من في السموات والارضين أسألك
 باسمك المسرور المحزون والظاهر
 المكنون بأن تبارك عليهما وتقدر
 بينهما المحبة والمودة وتحفظهما عن شر
 البرية الذين كفروا بأيامك وجادلوا
 بآياتك * ثم أسألك يا الهى بأن
 تكتب لهما من قلمك الاعلى خيرا
 الآخرة والاولى * انك انت
 المقتدر على ما تشاء *
 لا اله الا انت المتعالى
 العزيز المقتدر
 الحكيم

هذه المشرق من أفق سماء العطاء

كتاب انزله مالك الاسماء وفاضر
السماء ليقرّب من في ناسوت الانشاء
الى الافق الاعلى المقام الذى ينادى
فيه القلم الابهى الملك والملكوت
والسلطنة والجبروت لله منزل الآيات
هذا يوم فيه توضع عرف المواهب
والالطاف من لدى الله مالك الابدان
طوبى لذي شمّ وجد عرف الرحمن
ولذى سمع سمع النداء اذا ارتفع

بين الأرض والسماء ولدى لسان
 نطق امام الأديان قد فتح باب اللقاء
 بمفتاح اسم الله الأبهى * وطوبى
 لمن سمع وسرع وويل لكل متوقف
 مرتاب * شهد الله أنه لا اله الا هو
 والذي اتى بالحق انه هو مالك الوجود
 وسلطان الغيب والشهود اذ ظهر
 نطق بكلمة بها ما ج بحر البيان وما ج
 عرف الرحمن * وبها نطقت الاشجار
 وظهرت الاثمار وجرت الانهار
 واهتزت الاحجار * ونادى الابرار
 طوبى لارض تشرفت بقدمه ولمقام

تزين بظهوره ولهواء صعدت اليه
 تمحات وحيه ولبيت ارتفع فيه
 ذكره ولمدينة اشهرت باسمه ولللسان
 نطق بذكره في العشى والاشراق
 قل هذا يوم فيه تزينت سماء العرفان
 بأنجم الحكمة والبيان وأشرق من
 أفقها شمس البرهان فضلا من لدى
 الله رب الارباب * وهذا يوم أشرق
 نور الفرح بعد ظلمة الاحزان
 وانبسط بساط الظهور وظهر حكم
 النشاط بما ادارت ايدى عطاء مالك
 القدر وحيته الاظهر في مقامه الانور

ومنظره الاكبر * ورفع الله مقامه
 الى ان استوى بنفسه على سريره
 البيان وخطب بما انجذبت به حقائق
 الامكان اذا ارتفع حفيف سدره
 المنتهى في الفردوس الابهى ونادت
 وقالت ياملأ الارض والسماء افرحوا
 ثم ابشروا بما بسطت يد العطاء بساطه
 الالبهاج باسم الله البهاج بين اهل
 مرادق البهاء في هذه الايام النوراء
 تبارك الله موجد الاشياء ومالك
 ملكوت الاسماء الذى زين العالم
 باسمه الاعظم * وجرى من قامه

ما انجذبت به أفئدة الامم الذين اذ
 سمعوا اقبلوا واعترفوا بما نطق به
 لسان العظمة في اول الايام * ثم نادى
 سدره البيان في اعلى الجنان وقالت
 يا سكان مدائن الاسماء ويا أصحاب
 السفينة الحمراء * هذا يوم ما رأت
 عين الابداع شبهه ولا بصر الاختراع
 مثله بما اراد مولى الورى ان يزين
 فراش احد الاولياء الذى سمي بعبد
 البهاء من لسان الكبرياء بورقة من
 اوراق سدره الوفاء التى زينها الله
 بطراز الشهادة فى سبيله واتفاق الروح

في حبه * فلما كان مهرها في كتاب الله
 اتفاق الاجسام والارواح اقبل بنفسه
 سلطان الشهداء وقبل ما قدر من قلم
 القضاء * وهو الذي طلع من أفق الدنيا
 براءة الانقطاع واتفق روجه في هذا
 الصراط المستقيم والنبأ العظيم الذي
 به استبشرت حقائق ما يكون وما
 قد كان * الامر والحكم لله العزيز
 المستعان * يا اله العالم وخالق الامم
 أسألك بالاسم الاعظم أن تبارك
 هذا الاقتران باسمك الرحمن ثم ألف
 بين قلوبهما باسمك الذي به ألفت

بين القلوب عند ظهورات مشارق
 امرك ومكان أحكامك ومهابط
 علمك ومصادر اسمائك * ثم أنزل
 يا الهى عليهما وعلى من معهما امطار
 جودك من سحاب فضلك *
 يا يحيى اسمع النداء من ذروة العلياء
 وخذ الكتاب بقوة لا تضعفها قوة
 العالم وبقدرة لا تمنعها فراغنة الامم
 وقل لك الحمد يا مقصود المقرين
 ومحبوب المنقطعين بما زينت رأسي
 باكليل بيانك وهيكل بطراز عطاتك
 وقلبي بنور معرفتك * أسألك

بارادتك التي سخرت بها الكائنات
وأظهرت بها الممكنات ان تجعلني في
كل الاحوال قائماً على خدمتك
وناطقاً بثنائك وناصراً امرك
بالحكمة والبيان * لا اله

الا اذت المقتدر

العزیز المنان

هُوَ الْحَكِيمُ

شجرة عماد حركت است
وسدره وفادر بهجت تادوحه بقا
در ارض احديه مفروس شود

وورقه نورا از فنون لقا بورقاء
مقرون گردد که شاید از مؤانست
این دو لطیفه ربانی و دو دقیقه

صمدانی طلعت ثانی پیدا

شود تا نتیجه (فعرزنا

بثالث) در عرصه

ظهور مشهود

آید والسلام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قلم اعلی اهل بهارا بفیوضات

رحمائیہ بشارت میدهد و جمیع را

نصیحت میفرماید تا کل بنصح الله
 مالك اسماء بما اراده المحبوب فائز
 شوند * جدال و نزاع و فساد مردود
 بوده و هست باید احبای الهی بلحاظ
 محبت در خلق نظر نمایند و بنصائح
 مشفقانه و اعمال طیبه کل را بافق
 هدایت کشانند * بسا از نفوس که
 خود را بحق نسبت داده اند و سبب
 تضییع امر الله شده اند * اجتناب
 از چنین نفوس لازم و بعضی از ناس که
 بمقصود اصلی در ایام الهی فائز نشدند
 و رحیق معانی را از کاس بیان